

giver Mulighed for, at vi kan gaa til en Ordning som den her foreslaaede eller om muligt gaa endnu længere ned, finde Venstre rede til at gaa den Vej. Man siger, at vi holder vore Militærudgifter unaturligt oppe, og det kan man jo sige, men det kan ikke bevises. Siden 1918 har der nemlig været en virkelig Nedgang paa Militærbudgetterne. Ligesom vi ønskede at ændre Ordningen af 1909 for at faa den moderniseret, saaledes gik vi ogsaa ind til Arbejdet i Militærkommissionen for om muligt at faa Udgifterne sat ned. Det lykkedes jo fuldt ud. Hvis Ordningen af 1909 havde været gældende i Dag og var blevet gennemført efter sine Principper, vilde vore Militærudgifter være adskillige Millioner større, end de er nu efter Ordningen af 1922. Derved er der ført Bevis for, at vi vilde nedad med Udgifterne, og denne Opfattelse har vi vedvarende.

Medens den højtærede Minister i ringe Grad har været inde paa at begrunde, hvorfor dette Lovforslag fremsættes, har han nævnt forskellige Grunde for, at han ønskede at komme bort fra Ordningen af 1922. Mærkværdigt nok har den højtærede Minister i saa Henseende nævnt, at der var andre Lande, som havde afrustet, ja, tilføjet Ministeren, endog var kommet forholdsvis længere ned, end vi vilde komme, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa at nævne Tal. Den højtærede Minister, som jo har langt lettere ved at sætte sig ind i disse Forhold end jeg, har f. Eks. nævnt Tyskland, men hvis han vil undersøge, hvor store Tysklands Militærudgifter er i Rentemark, vil han se, at de er forholdsvis større end vore. Da den højtærede Minister tilsyneladende ikke ved det — Ministeren ryster nemlig paa Hovedet — vil jeg henstille, at han undersøger det, og at vi ved en senere Behandling af denne Sag kommer nærmere ind derpaa. Paa samme Maade forholder det sig med Østrig, Ungarn og Bulgarien. Der er ogsaa blevet henvist til, at Tyskland er blevet tvunget til at indskrænke sit Forsvar. Men Tyskland har altsaa ikke frivilligt indskrænket; hvis det ikke var blevet tvunget, er jeg ikke sikker paa, at Tyskland ikke i Øjeblikket havde haft større Militærudgifter, end det har. Den højtærede Minister benytter imidlertid denne Tysklands Nederlagsperiode, naar han vil bevise, at vi ikke behøver noget Militær.

Hvad der lød allermest komisk — jeg siger komisk, skønt det Emne, vi her taler om, er bitter Alvor, men det lød virkelig komisk — var, at den højtærede Minister

som Bevis for, at Forsvarsordningen af 1922 burde laves om og noget andet sættes i Stedet, anførte nogle Bladartikler af Oberst Lasson i et københavnsk Dagblad. Den højtærede Minister citerede nogle af Oberstens Udtalelser og sluttede ret ejendommeligt med at sige: „Vi har nu faaet at vide, at hvis den Hær, som fremgik af Ordningen af 1922, skulde anvendes under Krig, vilde det betyde Strømme af Blod, som blev udgydt hensigtsløst, og Oberst Lasson siger, at det var unyttigt Blod, som kunde være sparet, hvis man havde været lydher overfor de Krav, der blev stillet.“ Og Ministeren tilføjer, at „det vilde blive frygteligt for Danmark, om Militærordningen af 1922 skulde anvendes i Alvor“. Hertil vil jeg først sige, at Ordningen af 1922 ikke i den Henseende er ringere end Ordningen af 1909. Der blev sagt ganske det samme og meget andet om Ordningen af 1909, baade af det ærede Medlems Partifæller, af det radikale Venstre og af mange andre, Udtalelser, som blev modbevist under Verdenskrigen. Af en tidligere Forsvarsminister blev der sagt, at vi kunde være ganske rolige, Forholdene i Europa var saaledes, at det under en Stormagtskrig kunde betragtes som usandsynligt, at der vilde ske et Neutralitetsbrud overfor de smaa Stater; men det første, der skete i August 1914, var jo et Indbrud i den lille neutrale Stat Belgien. Saadan gik det med den Forudsigelse, og saadan gik det med mange andre. Det blev altsaa sagt, at Forsvarsordningen af 1909 vilde blive en Ulykke for Danmark, at den vilde tiltrække Krigslynet i Stedet for at aflede det. Dette siger nu den højtærede Forsvarsminister ogsaa om Ordningen af 1922, skønt vi har Bevis for, at Forudsigelsen ikke holdt Stik for den tidligere Ordningens Vedkommende — men den højtærede Forsvarsminister venter vel, at denne Gang skal Udtalelsen vise sig at holde Stik.

Der er et andet Moment i denne Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister, som jeg gerne et Øjeblik vil opholde mig ved. Den højtærede Ministers Udtalelse om, at det vilde være frygteligt for Danmark, om Militærordningen af 1922 skulde anvendes i Alvor, bygger bl. a. paa en Artikel af Oberst Lasson — den højtærede Forsvarsminister har jo tidligere i sine Udtalelser om dette Forhold gjort Oberst Lassons Udtalelser til sine —, og Obersten bygger i denne Artikel hele sin Kritik af Forsvarsordningen af 1922 paa den ringe Uddannelse, som Mandskabet faar: Hvad vil vi i Marken med Folk, der er saa lidet